

Πατριάρχης Σερβίας Ειρηναίος: Πάντα βλέπαμε τους Ρώσους ως δικό μας λαό και τη Ρωσική Εκκλησία ως δική μας

Στη συνέντευξή του στο πρακτορείο «Pravoslavie.ru» ο Αγιώτατος Πατριάρχης Σερβίας Ειρηναίος μιλάει για τις σχέσεις μεταξύ της Ρωσικής και της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, του Σερβικού και του Ρωσικού λαού, καθώς και για τη σύγχρονη πραγματικότητα .

– Στη Ρωσική και τη Σερβική Εκκλησία, οι οποίες έχουν τη μεγαλύτερη εγγύτητα μεταξύ τους από τις Ορθόδοξες Εκκλησίες, παρατηρούνται και πολλά κοινά που αφορούν τη μαρτυρία της Ορθοδοξίας στο σύγχρονο κόσμο. Ποια είναι εκείνα τα αιχμηρά προβλήματα, τα οποία αντιμετωπίζουν σε αυτό τον τομέα;

– Στο μακρινό παρελθόν καθώς και στη νεότερη ιστορία οι δυο μας λαοί ήταν συνδεδεμένοι πολύ στενά. Και η Εκκλησία μας είχε πάντα στενότετους δεσμούς με την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας. Η φιλία και η ειλικρίνεια πάντα διέκρινε τις σχέσεις μας. Άλλωστε και οι γλώσσες μας μοιάζουν, ενώ η Εκκλησία είναι μια η Ορθόδοξη. Και εμείς ως ένας μικρός λαός και μια μικρότερη Εκκλησία πάντα βλέπαμε τους Ρώσους ως δικό μας λαό, και τη Ρωσική Εκκλησία ως δική μας Εκκλησία. Εν τω μεταξύ αυτό δηλώθηκε και στην κάποτε αποστολή των υποψήφιων μας κληρικών για σπουδές κυρίως στη Ρωσία, στις ρωσικές θεολογικές ακαδημίες, απ' όπου οι φοιτητές μας επανέρχονταν στο λαό μας όχι μόνο με τις καλές γνώσεις των Ρωσικών, αλλά και γεμάτοι από την πλουσιότερη εμπειρία της Ρωσικής Εκκλησίας.

Έτσι γινόταν παλαιά, και έτσι, ελπίζουμε, θα γίνει και σήμερα, και αύριο και πάντα. Ανήκουμε στην οικογένεια σλαβικών λαών, όπου ο πιο κοντινός λαός σε μας είναι ο Ρωσικός. Και εδώ δεν αναφέρουμε την επίδραση και όλα εκείνα, τα οποία προσέφερε η Ρωσική Εκκλησία στο λαό μας και ιδιαίτερα την χαλεπή εποχή της τουρκοκρατίας. Τότε όλες οι ελπίδες μας τις αναθέσαμε στη βοήθεια της Ρωσίας, από την οποία αναμέναμε τη βοήθεια και για την απελευθέρωση.

Τη νεότερη εποχή ποτέ δε θα μπορέσουμε να λησμονήσουμε τον αυτοκράτορα Νικόλαο Β΄. Ευρισκόμενη σε εξαιρετικά δεινή κατάσταση η Σερβία, όταν ετέθη ερώτημα περί της υπάρξεώς της, ο Ρώσος αυτοκράτορας ακολούθησε τη θέση, χάρη στην οποία γλιτώσαμε από την καταστροφή, αφού είπε, εάν οι σύμμαχοι δε θα αναλάβουν τη διάσωση του Σερβικού λαού και του Σερβικού στρατού, η Ρωσία να λάβει τα σχετικά μέτρα.

Έτσι νιώθουμε αυτή τη θερμή προστασία του Ρωσικού λαού και τη βοήθειά του τόσο στο παρελθόν, όσο φυσικά και στο παρόν. Και μας χαροποιεί ιδιαίτερα το γεγονός ότι ο Ρωσικός Ορθόδοξος λαός, ο πολυπληθέστερος Ορθόδοξος λαός, αντεπεξήλθε στις δοκιμασίες τους, από τις οποίες περάσαμε κι εμείς. Αλλά εκείνες οι δοκιμασίες των Ρώσων ήταν πολύ πιο τραγικές από τις δικές μας.

Σήμερα η Ρωσία πρέπει να γίνει εκείνο, το οποίο ήταν την μεγαλύτερη περίοδο της ιστορίας της. Εδώ είναι όλη η ελπίδα μας, και όχι μόνο η δική μας, αλλά, καθώς φρονώ, και όλων των Ορθοδόξων Εκκλησιών, όλης της χριστιανοσύνης.

Η εποχή, μου μένουμε, δεν είναι διατιθέμενη και πολύ φιλικά σε μας, στην Εκκλησία και στο χριστιανισμό γενικά. Γι' αυτό επιτακτική ανάγκη αποτελεί η προσέγγιση των Ορθοδόξων λαών, και ιδιαίτερων των σλαβικών. Προσεγγισμένοι και ενοποιημένοι θα αντεπεξερχόμαστε ευκολότερα σε όλες τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς της σύγχρονης εποχής.

Η Εκκλησία με τη διδασκαλία της, την ηθική και τη φιλοσοφία της ζωής πρέπει να υποδείξει στον κόσμο τον έμπρακτο τρόπο υιοθέτησεως από την ανθρώπινη κοινωνία των ηθικών και κοσμοθεωρητικών εννοιών, οι οποίες πρέπει να αποτελέσουν βάση της πιο σταθερής και ευτυχισμένης ζωής των συγχρόνων μας.

– Στη Ρωσική Εκκλησία, και ο Αγιώτατος Πατριάρχης Κύριλλος συνέχεια τοποθετείται σχετικά, μια πολύ σημαντική θέση κατέχει η εξύμνηση των αγώνων των νέων μαρτύρων του εικοστού αιώνα, οι οποία μαρτύρησαν από το αθεϊκό καθεστώς. Γνωρίζουμε ότι και η Σερβική Εκκλησία είχε πολλούς που μαρτύρησαν από κομμουνιστές. Τι σημασία δίδεται στην εξύμνηση των αγώνων αυτών των ομολογητών στη Σερβία; Τι σημασία έχουν για τη μαρτυρία της Ορθοδοξίας τον εικοστό αιώνα και κυρίως για τη νεολαία;

– Δυστυχώς, ο Σερβικός λαός, όπως και Ρωσικός και στον Πρώτο, αλλά και στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο υπέφερε πολύ. Έχουμε ένα ολόκληρο νέφος μαρτύρων, πραγματικοί μάρτυρες και ομολογητές της πίστεως, και ιδιαίτερα στις δυτικές μας περιοχές, όπου οι άνθρωποι μαρτύρησαν μόνο για την εθνική και την Ορθόδοξη τους ταυτότητα. Μέσα από αυτά τα βάσανα πέρασαν τόσο χριστιανοί, όσο και μη εκείνη την τραγική περίοδο, όταν ο λαός μας απειλείτο με πλήρη εξαφάνιση. Αλλά πολλοί ήταν εκείνη την εποχή, οι οποίοι έλαμψαν με το φως της πίστεώς τους.

Μπορούμε να αναφερθούμε μεταξύ των εκατοντάδων όσοι υπέφεραν για την πίστη τους, ένα γέροντα Βουκασίν ονόματι από το χωριό Κλεπάτς της Ερτσεγοβίνης, ο οποίος πορευόταν ήσυχα στο θάνατο: συνειδητοποιώντας ότι είναι καταδικασμένος να γίνει θυσία, το δέχθηκε ως θέλημα του Θεού και αφού αρνήθηκε το δικό του θέλημα, μαρτύρησε για το Χριστό. Η ηρεμία και η ειρήνη που αποτυπώνονταν στο πρόσωπό του αποτέλεσαν πηγή αγανάκτησης για το δήμιο, ο οποίος τον

ανάγκασε να φωνάξει κάποιο σύνθημα. Επί του αυτού ο Βουκασίν με ηρεμία απάντησε: «Παιδί μου, κάνε τη δουλειά σου». Αυτό είναι ένα μόνο παράδειγμα από τα αναρίθμητα άλλα.

Τόσο εσείς, όσο κι εμείς έχουμε πολλά μέρη, όπου μαρτύρησαν οι χριστιανοί, εκπρόσωποι των λαών μας. Γνωρίζουμε τι γινόταν στα νησιά Σολοφκί.

Ήταν μια εποχή των φοβερών ταλαιπωριών για τους χριστιανούς, και ίσως πιο φοβερών από τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες. Ήταν μια εποχή των μεγάλων δοκιμασιών, αλλά και μεγάλης ενισχύσεως της πίστεως. Και πιστεύω ότι η Εκκλησία ενισχύθηκε μέσα από αυτές τις δοκιμασίες και αυτό φανερώθηκε στη ζωή τόσο του Ρωσικού, όσο και Σερβικού λαού: από εκείνες τις ταλαιπωρίες η Εκκλησία βγήκε πολύ πιο ενδυναμωμένη, ενισχύθηκε η πίστη του λαού.

Και πιστεύουμε ότι οι άγιοι μάρτυρες, όσοι μαρτύρησαν υπερ της πίστεως, αυτή τη στιγμή παρίστανται ενώπιον του προσώπου του Θεού και προσεύχονται για μας, βοηθώντας να ξεπεράσουμε αυτή την περίοδο της παγκοσμιοποίησης, όπως οι ίδιοι ξεπέρασαν την περίοδο των βασάνων τους.

– Πρόσφατα έχετε επισκεφθεί το Κόσσοβο, ποια είναι η κατάσταση εκεί τώρα;

– Έχουμε μιλήσει για ταλαιπωρίες του παρελθόντος, αλλά δυστυχώς και σήμερα είναι εποχή των μεγάλων ταλαιπωριών. Ο κόσμος, που έμεινε εκεί, απειλείται συνέχεια και υποφέρει τη αστάθεια. Οι άνθρωποι δεν είναι βέβαιοι για την ασφάλειά τους καθώς βγαίνουν έξω ή πηγαίνουν στα χωράφια. Πολλοί, καθώς εργάζονταν στα χωράφια τους, πλήρωσαν με τη ζωή τους.

Το απόλυτο χάος επικρατεί σε εκείνες τις εκτάσεις. Αλλά εξαίροντας τους ανθρώπους, που έμειναν στο Κόσσοβο, και ευχαριστώντας το Θεό, μπορούμε να πούμε ότι ο Κύριος τους δίνει δυνάμεις για να μείνουν εκεί, να συντηρούν τα σπίτια τους, τα κοιμητήρια, τα προσκυνήματα, τις Εκκλησίες και τα μοναστήρια. μεγάλος αριθμός ανθρώπων θα ήθελε να επανέλθει στο Κόσσοβο, αλλά εμπόδια αποτελούν όλη αυτή η αστάθεια και η αδυναμία να ζει κανείς μια ομαλή ζωή. Ίσως, θα έλθουν καλύτερες ημέρες, πιο ασφαλείς, ώστε πολλοί άνθρωποι να επανέλθουν εκεί.

Αλλά η πραγματικότητα είναι εκείνη, ώστε οι άνθρωποι ζουν με διαρκή φόβο και πολλοί πλήρωσαν με τη ζωή τους το δικαίωμα να μείνουν στη γη τους ακριβώς εκείνη την εποχή, όταν ήλθαν οι Ευρωπαϊκές δυνάμεις με σκοπό τη σταθεροποίηση της καταστάσεως στο Κόσσοβο και την προστασία των ενθάδε κατοίκων. Πολύ περισσότεροι υπέφεραν τότε από ο, τι την προηγούμενη περίοδο, πριν δηλαδή την έλευση των ειρηνευτικών δυνάμεων.

Δεν υπάρχει κανείς άλλος λαός στη σύγχρονη Ευρώπη, ο οποίος υποφέρει σήμερα χειρότερα από

το λαό μας στο Κόσσοβο.

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/55752/>